

Juhan Sütiste

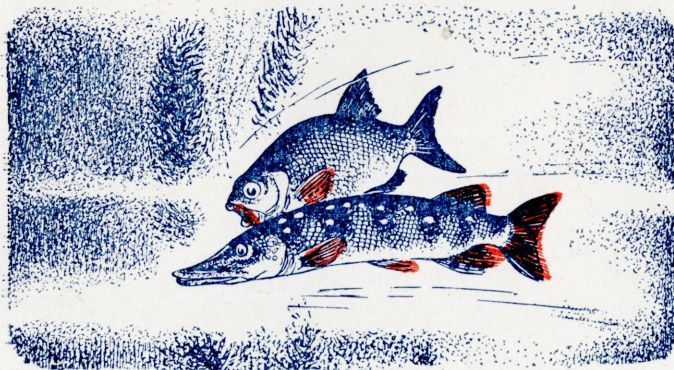

KALAMEHED

B-1568

Juhan Sütiste

KALAMEHED

Eesti Riiklik Kirjastus

TALLINN
1 9 5 0

EX LIBRIS

Vaike SIMMO.

Kooliealiste nooremale astmele.

Juhan Sütiste

Illustreerinud *Alfred Saldre.*

*

Vastutav toimetaja *S. Kõiv.*
Keeleline toimetaja *E. Elisto.*
Kunstiline toimetaja *A. Koemets.*
Tehniline toimetaja *O. Kasemets.*

Ladumisele antud 30. III 1950. Trükimisele antud 9. VI 1950. Trükiarv 20 000. Paber 56 : 79, 1/8. Trükipoognaid 1,5. Formaadile 60 : 92 kohaldatud trükipoognaid 1,2. Arvutuspoognaid 1,1. MB-03888. Trükikoda „Punane Täht“, Tallinn, Pikk 54/58. Tellimise nr. 676.

На эстонском языке.
Юхан Сютисте. Рыбаки.

*

Hind rbl. 1.25.

Tartu Riiklik Kirjastus
T A L L I N N
1 9 5 0

Käes on jälle südasuvi,
rukkihakid juba reas.
Kibe kalapüügi huvi
keerleb iga mehe peas.

Sõuab sealpool kalda piiri
laisavõitu paadimees —
Tiina, Olev, Jaak ja Siiri
õngedega juba ees.

Siin on lemmelehed lāngu,
kallas kavalasti laug —
poisid, siin vōib tulla māngu
mōni pāris ahne haug!

Vaata, vaata — juba nāhvas,
vette kadus verev kork,
saba jārvepinda sāvhas —
see ei ole hambaork.

Oi sa riik ja kogu rahvas,
kus on haug kui kangaspoom!
Aga nüüd on poiste kahvas
särje sööja soomusloom.

Lõpustesse torkab koogu
Olev nagu kogend mees,
eemal taatki satub hoogu,
tõuseb püsti paadi sees.

Küllalt nähtud kalda värve,
nüüd on vaja võtta paat,
vaja kaeda keset järve —
seal, kus enne proovis taat.

Saarte kohal päikse ette
taevas pilverünkaid loob.
Jaak siin tõukab vene vette,
Tiina ruttu aerud toob.

Keset järve — oi sa pala! —
kes siin korgi lappi lööb?
See on latik — libe kala,
omaette õnge sööb.

Küll on, maidal, jõud ja julgus —
terve paadi ühes veab,
laseb tiiru vetehulgas,
hea, et nөөr veel vastu peab.

Lõpuks latik ära väsis,
kalda ääres vaikseks jäi,
pilliroos ja kõrkjaräsis
vahtis päris norus päi.

Poisid võtsid ta kui noti
kinni üsna leiges vees.
Tiina pähe tõmbas koti
nagu täitsa kalamees.

Aga näe, kus põmm ja prahvak,
paadist-püük ja päiksekuld —
ootamatult äikse-mahvak
silmad täis lööb välgutuld!

Ei see pilv meist mööda valgu,
piksetaadil pikk on nool.
Lapsed, sirutagem jalgu —
vana küün on võsa pool.

Samal ajal suurel merel —
nõnda küünis mõtleb laak —
päris ehtsal paadikerel
vist on tore kalasaak.

Mehed võrku paati veavad,
meri sinendab kui kaev,
silgud pääsunõu veel peavad,
mööda sõidab uhke laev.

Põhja piiril, päris kaugel
elab heeringate parv,
lainetava mere laugel
võrk neid täis kui küllussarv.

Aga vaal ei lähe noota —
ainult sõõrmest purskab vett.
Laeval kokk me püüdjaid ootab,
annab kuuma teed ja mett.

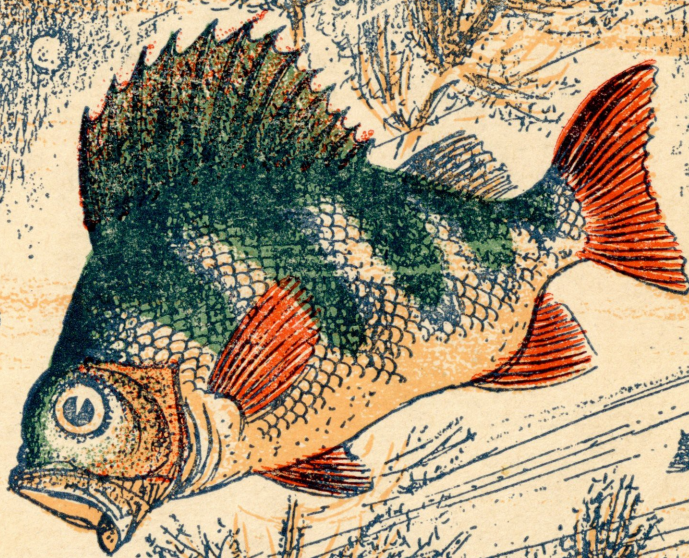
Vihm on üle, päike väljas,
jälle särab järv ja aas.
Lapsed kõik on juba näljas —
kalad selga, koju taas!

Neist saab suppi, sülti, praadi,
kui on pann ja pada leel,
siit saab toite mitut laadi —
hoia, kaasa kipub keel!

Rbl. 1.25

B
1568

TÜ RAAMATUKOGU

1 0300 00882212 6